

En el cor de Sant Boi, allà on la silueta del Castell i l'Ajuntament es confonen amb el pas dels segles, el Drac de la burocràcia ha après a fer servir ulleres de sol, fins i tot quan no fa bon temps. Aquesta vegada, la rosa de Sant Jordi no només neix de la sang d'una bèstia, sinó de la necessitat de recordar que la gestió pública, com la IA, requereix una mirada que no es desviï quan la realitat incomoda.

La Rosa de la Plaça de l'Ajuntament

Dalt del turó, el vell Castell de Sant Boi observa amb ironia les anades i vingudes del poder. Dins l'edifici consistorial, un govern sempre d'esquerres —sempre amb el puny a prop del cor i el full de càlcul a la pantalla— s'enorgulleix del seu Drac Tecnològic, una Intel·ligència Artificial encarregada de vetllar per la igualtat.

Però aquest Drac tenia un costum curiós: quan arribaven certs expedients de la Brigada Municipal reclamant millores, o quan les treballadores de les Escoles Bressol demanaven acabar amb la discriminació salarial o fins i tot, aquelles persones servidores, Subalternes de cadascun dels equipaments municipals, escoles, casals,, el sistema simulava un "error 404". El Drac, amb una elegància política gairebé mística, mirava cap a l'altra banda del Llobregat, fingint que les dades encara s'estaven "processant".

Un matí de Sant Jordi, la Jordina —delegada sindical amb més memòria que un disc dur— i en Jordi —tècnic municipal fart de veure com el "mèrit" es confonia amb la "predilecció" de vegades amb un simple esmorzar, quan no, d'un extra servei — van pujar les escales del castell.

— "Escolteu, senyor Drac d'esquerres," —va dir la Jordina amb una punta de malícia respectuosa— "la igualtat no és una pancarta que es penja al balcó per la Diada i es guarda al calaix l'endemà. La igualtat és que el codi font del vostre pressupost no ignori qui s'embruta les mans."

En Jordi, picant l'ullet al regidor de torn, va afegir:

— "Podeu programar el futur amb inversions històriques, però fins i tot l'algoritme més progressista necessita un cervell humà que no s'espanti de la veritat. Perquè un govern que mira cap a un altre costat no és un govern que avança, és un govern que fa equilibris en una corda fluixa de silici."

Davant d'aquell "input" tan directe, les parets de l'Ajuntament semblaven tremolar una mica. El Drac, tocat per la llança de la realitat, va haver de reconèixer que no hi ha IA que valgui si els principis de capacitació i igualtat real es sacrifiquen per la comoditat del silenci.

Aquell any, a Sant Boi, la rosa no va ser només vermella; va ser transparent, clara com l'aigua que ja no es volia tèrbola, recordant a tothom que, per molta màquina que tinguem, el rumb l'ha de marcar sempre una ètica que no hauria de tancar mai els ulls.